

מ"ת 23433/05/15 - מדינת ישראל - פרקליטות מחוז חיפה נגד קונסטנטין קוגן (עציר) ת.ז.

בית המשפט המחוזי בחיפה

מ"ת 23433-05-15 מדינת ישראל נ' קוגן(עציר)

בפני כב' השופט יחיאל ליפשיץ
המבקשת
מדינת ישראל - פרקליטות מחוז חיפה
על ידי עוה"ד רינת לוי
נגד
המשיב
קונסטנטין קוגן (עציר) ת.ז.
על ידי עוה"ד ליאונד פרחובניק (ס.ציבורית)

החלטה

1. לפני בקשה להורות על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים. כנגד המשיב הוגש, בתאריך 13.5.15, כתב אישום שייחס לו עבירה של ייבוא סם מסוכן וכן עבירה של ניסיון להחזקת סם מסוכן שלא לצריכה עצמית.

2. עיקר הנטען בכתב האישום:

עובר לתאריך **13.4.15** המשיב ידע כי אמורה להגיע אליו חבילה מסין שבתוכה סם מסוג AB-CHMINACA בכמות של קילוגרם. לצורך קבלת החבילה, הצטייד המשיב במכשיר סלולארי ייעודי שמספרו 052-5639746.

בהמשך, בתאריך **13.4.15**, התקבלה בנמל התעופה בן-גוריון חבילה באמצעות חברת הבלדרות הבין-לאומית TNT EXPRESS. החבילה הכילה קופסת קרטון ובה מסנן המיועד לאקווריום ובתוך המסנן הוסלקה שקית שהכילה סם מסוג AB-CHMINACA, במשקל של 1,016 גרם ברוטו (להלן: **הסם**).

המסמכים שצורפו לחבילה כללו את הפרטים הבאים: הנמען - Kolodin Yuriy, בכתובת Irina, Hertzal 5, Haifa 3350209. בנוסף, נרשם על גבי המסמכים מספר טלפון הנמען 052-5639746 - הוא מספר הטלפון שהוחזק על ידי הנאשם וצוין לעיל.

החבילה הועברה, סמוך לאחר הגעתה ארצה, למשטרת ישראל ובתאריך **29.4.15** בשעה 11:15 או בסמוך לכך, התקשר השוטר רז פרץ (להלן: **השוטר רז**) אל מספר הטלפון לעיל, כשהוא מתחזה לשליח של חברת

עמוד 1

הבלדרות, לצורך מסירת החבילה. המשיב ענה לשיחה והזדהה בתור הנמען של החבילה. השניים סיכמו כי השוטר רז יספק למשיב את החבילה בשעה 12:00 לערך ברח' הרצל בחיפה. לצורך כך הוכנה מבעוד מועד חבילה שהכילה כמות של 25.4 גרם בלבד של הסם מתוך הכמות הכוללת שהגיעה בחבילה המקורית (להלן: **החבילה המדומה**). בהמשך, השוטר רז נשא עימו את החבילה המדומה, ולאחר שיחות נוספות בין השוטר רז למשיב, נפגשו השניים במקום שנקבע ביניהם. השוטר רז הציג בפני המשיב את החבילה המדומה ואת שטר המטען, אשר כולל את פרטי הנמען. המשיב מסר כי שמו Kolodin Yuriy. השוטר רז ביקש מהמשיב להציג תעודה מזהה כדי לוודא שזהותו תואמת את הפרטים שנרשמו על גבי החבילה, אך המשיב סירב להציג תעודה שכזו. בהמשך, ביקש השוטר רז מהמשיב להציג את מכשיר הטלפון שעיו שוחחו, אולם המשיב טען כי המכשיר אינו ברשותו. לאור האמור לעיל, השוטר רז הודיע למשיב כי אין ביכולתו לספק לו את המשלוח ועזב את המקום כשהחבילה ברשותו.

מיד לאחר המפגש לעיל, ניגש המשיב לפח אשפה בקרבת מקום, והוציא מהפח את מכשיר הטלפון שבאמצעותו שוחח עם השוטר רז.

3. עיקר הראיות עליהן מבססת המבקשת את בקשתה הן דו"חות הפעולה של יחידת המכס בנמל התעופה בן-גוריון; דו"חות הפעולה של השוטר רז אשר התחזה לשליח חברת הבלדרות וכן של שאר השוטרים אשר תצפתו אחר המפגש וכן עצרו את המשיב מיד לאחר שהוציא את הטלפון מפח האשפה. בנוסף, שיחותיו הטלפוניות של השוטר רז עם המשיב הוקלטו.

4. ב"כ המשיב טען כי לא קיימות ראיות לכאורה להוכחת אשמתו של המשיב בעבירה של ייבוא סם. לעניין עבירת ניסיון החזקת סם לשימוש עצמי, טען ב"כ המשיב כי זו מתבססת אך ורק על ראיות נסיבתיות שעוצמתן חלשה. נטען, כי המבקשת לא הוכיחה שלמשיב הייתה ידיעה אודות מקור החבילה ואודות תוכנה, היינו - כי היא מכילה סם מסוכן. בנוסף, נטען כי החקירה לקתה במחדלים רבים בגינם לא אותר האחראי לייבוא הסם בפועל. בהקשר האחרון נטען כי לא נעשו ניסיונות של ממש לאתר את מזמין/מזמינת החבילה על פי הפרטים שצוינו במסמכי החבילה. כן הועלו טענות בנוגע לטיב בדיקת הסם וזאת משום שדגימתו לא נערכה על פי התקנות הנוגעות בדבר.

5. השאלה העיקרית העומדת בפנינו הינה, אם כן, האם קיימות ראיות לכאורה אודות ידיעתו של המשיב בדבר תוכנה של החבילה ואודות מקורותיה.

6. נפרט את עיקר הראיות הלכאוריות הקיימות כנגד המשיב:

השוטר רז, שהזדהה כשליח, התקשר למספר הטלפון שצוין על המסמכים שצורפו לחבילה. מי שענה לשיחות אלה היה המשיב. המשיב אישר, כפי שיובהר להלן, כי הוא שוחח עם ה"שליח". אף אמו וחברתו של המשיב מסרו (לגבי החברה - לא ברמה של וודאות) כי זיהו את קולו וזאת כאשר הושמעו להן חלק מהשיחות.

המפגש עצמו בין השוטר רז למשיב תועד על ידי האחרון (ר' דו"חות הפעולה של השוטר רז ושל עידן רלווב מיום 29.4.15 וכן הקלטות השיחות המקדמיות - סומנו כד', כט' ונה') ומהמקובץ עולה כי המשיב ו"השליח" קבעו להיפגש במקום אותו קבע המשיב. המשיב לא הופתע לקבל את השיחה ואף נערך והיה זמין בהתאם.

במעמד המפגש ביקש השוטר רז, שהתחזה לשליח, מהמשיב מסמך מזהה שיקשר אותו למי מהפרטים שצוינו במסמכי החבילה ומשאלה לא היו ברשות המשיב, הוא התבקש להציג את מכשיר הטלפון שאליו התקשר ה"שליח" קודם לכן. המשיב מסר כי הטלפון אינו ברשותו. השוטר רז התקשר למספר הטלפון של נמען החבילה, כשהוא עומד בצמוד למשיב, אך לא נשמע כל צלצול. מתברר, כי הטלפון אכן לא היה על גופו של המשיב בעת המפגש, ואולם - זוהי הדבר החשוב לענייננו - מייד לאחר אותו מפגש, לאחר שה"שליח" - הוא השוטר רז, עזב את המקום, נראה המשיב אוסף את המכשיר מפח אשפה הסמוך למקום המפגש ומכניסו לכיסו (ר' דו"ח פעולה של רס"ר אופק פיוטרקובסקי מיום 29.4.15, סומן ל').

בעת מעצרו מסר המשיב את הגרסה הבאה: **"אה עכשיו נפל לי האסימון למה עצרתם אותי...תקשיב אני סה"כ הייתי בדואר ואז ביציאה פנתה אלי בחורה שאני לא מכיר וביקשה ממני שאמשוך בשבילה חבילה משליח תמורת 200 שקל אני לא מכיר אותה והסכמתי צלצלתי לשליח וקבעתי איתו מהטלפון של הבחורה ואז השארתי את הטלפון אצל הבחורה כאשר נפגשתי עם השליח הוא לא הסכים לתת לי את החבילה בלי תעודה מזהה ובלי הטלפון אז חזרתי ולקחתי את הטלפון מהבחורה והתקשרתי לשליח אבל הוא לא ענה".** (ר' דו"ח פעולה של רלווב עידן, סומן כט').

במהלך חקירותיו, שמר המשיב, לרוב, על זכות השתיקה וסירב להרחיב אודות גרסתו לעיל, חרף השאלות הרבות שהופנו אליו.

בנוסף, עיון במסרונים שנשמרו בטלפון ששימש את המשיב בשיחותיו עם השוטר רז העלה, כי תוכנם נגע לסמים (הוזכר שם קניבנואיד סינטטי מסוג PB-22 מחירים, משקלים, ועוד). מדובר במסרונים מחודש 3/2014 (ר' מסמך מג'). כפי, שיובהר להלן, המשיב שהה אותה עת בכלא וההסבר המתבקש הוא כי מדובר בטלפון "מבצעי" ששימש אותה עת אחר לצורך עסקת סמים אחרת.

7. על רקע הנתונים לעיל, ניתן לקבוע כי גרסת המשיב הינה מופרכת מהיסוד ומשוללת כל היגיון.

גרסתו כאילו פגש אישה שפרטיה אינם ידועים, והיא ביקשה ממנו לקבל עבורה חבילה תמורת 200 ₪ הינה, כאמור לעיל, מופרכת. המשיב לא ידע למסור את פרטיה של אותה אישה עלומה. לא ברור מתי פגשה אותו, כיצד היה אמור ליצור עימה קשר וכיצד היתה אמורה אותה אישה ליצור עמו קשר.

אם לא די היה במופרכותה הבסיסית של הגרסה לעיל, הרי שניסיונו של המשיב להרחיק מעצמו את הטלפון ה"מבצעי" לעיל, הן בגרסה שמסר ובעיקר בכך שהחביא אותו בפח האשפה במעמד המפגש עם ה"שליח"

(ונטילתו מייד לאחר המפגש עם ה"שליח"), משמיטים את רסיסי ההיתכנות של אותה גרסה. שהרי, באם אכן גרסתו נכונה, מדוע החביא את הטלפון בפח אשפה סמוך. זאת ועוד, ה"שליח" אמר למשיב כי אם יציג את הטלפון הוא ימסור לו את החבילה. חרף זאת, וכ"אמצעי זהירות" בחר המשיב שלא להציג את אותו טלפון - שהוא למעשה הראיה העיקרית הקושרת אותו לסם.

ב"כ המשיב טען כי כלל לא ברור שהחפץ אותו נטל המשיב מייד לאחר המפגש הוא הטלפון, אולם טענה זו, שעומדת בסתירה לדוחו"ת התצפית, דינה להתברר בתיק העיקרי. זאת ועוד, בטענה לעיל אין ממש, ודאי בשלב זה, וזאת משני טעמים: ראשית, השוטר רז התקשר אל הטלפון בעת המפגש עם המשיב ולא נשמע כל צלצול; ושנית, כאמור לעיל, באם הטלפון היה ברשות המשיב בזמן המפגש, מדוע לא הוציאו והציגו ל"שליח".

לכן, כלל הנתונים מוליכים למסקנה הבלתי נמנעת, בשלב זה לפחות, כי המשיב היה מודע לתוכן החבילה.

לכאורה, ניתן לטעון כי גם אם המשיב היה מודע לכך כי מדובר בחבילה שתוכנה אינו חוקי, הרי שלא ידע אודות תוכנה המדויק - אם מבחינת מהות החומר ואם מבחינת משקלו.

סבורני, כי טענה זו, אינה יכולה לעמוד למשיב, ולו בשלב הזה. סופו של דבר מעיד, על פני הדברים, על תחילתו. במילים אחרות, העובדה כי בחבילה נמצאו סמים מקימה חזקה שבעובדה - בנסיבות שתוארו לעיל - כי המשיב היה מודע לתוכן החבילה.

יוזכר, כי המשיב היה רחוק מרחק הצגת מכשיר טלפון בלבד מהחזקה של ממש בחבילה.

לכן, עומדת לחובתו של המשיב החזקה כי היה מודע לתוכן החבילה (ור' בנדון האמור בע"פ 1345/08 **איסטחרוב נ' מ"י**, 18.5.2009; וכן בש"פ 6729/14 **אזברגה נ' מ"י**, 29.10.14).

זאת ועוד, בחירתו של המשיב לשמור על זכות השתיקה וסירובו למסור כל מידע (מעבר לגרסה הבסיסית שמסר) מחזקת את ההנחות הנזקפות לחובתו.

אציין, כי איני מוציא מכלל אפשרות כי המשיב לא היה ה"שחקן היחיד", במהלכים שהובילו בסופו של דבר לייבוא החבילה ארצה. ייתכן ואף היו בעלי תפקיד בכירים ממנו. בהקשר זה ניתן להפנות למסרונים (הנוגעים על פני הדברים לעסקת סמים אחרת) שלא נשלחו או התקבלו על ידי המשיב, שהרי ריצה אותה עת (חודש 3/2014) מאסר בפועל. ואולם, מעבר לכך כי טענה זו (בדבר חלקו הקטן יחסית) היתה צריכה להיטען על ידי המשיב, הרי שדי בהיותו של המשיב חוליה בשרשרת ייבוא הסם, כדי להביא להתקיימות רכיבי העבירות המיוחסות לו.

אפנה - בהקשר לשמירת חשוד על זכות השתיקה והשפעת הדבר על "מיקומו" במארג המבצעים השונים - לדברים שנאמרו בבבש"פ 1748/11 **בועז יחזקאל נ' מ"י**, 10.3.11. באותו מקרה הובאו הדברים בהקשר לעסקאות נשק אך הם תקפים גם לענייננו:

"קשר נוסף בין השתיקה לבין עילת המסוכנות בהליך המעצר, נובע מכך ששתיקתו של החשוד (במעצר ימים) או הנאשם (במעצר עד תום ההליכים) מונעת את האפשרות "לדרג" את העבירה בהיררכיה של עבירות הנשק. . . ."

8. משכך, מתקיימות ראיות לכאורה כנגד המשיב. זאת ועוד, איני סבור כי עוצמתן של הראיות הינה מוחלטת. נתתי דעתי לטענות ב"כ המשיב בדבר מחדלי המשטרה (בדבר היעדר מאמץ מספק למציאת הדמויות שנרשמו במסמכים שצורפו לחבילה ובהקשר לדגימת הסם) אולם סבורני כי אין בטענות אלה ממש, ולו בשלב זה, ודינן להתברר במסגרת ההליך העיקרי. מזכיר, כי בשלב זה לא נקבעת חפותו או אשמתו של הנאשם, אלא יש לבחון חומר ראיתי גולמי שטרם עבר את העיבוד של ההליך הפלילי בכלל, ואת החקירה הנגדית בפרט. מדובר בראיות לכאורה, ויש לקבוע אם טמון בהן פוטנציאל ראיתי, אשר יצא מהכוח אל הפועל בעתיד, בסיום ההליך השיפוטי. במילים אחרות, יש לבחון האם קיים סיכוי סביר להוכחת האשמה בסיום המשפט, בהתבסס על חומר החקירה כולו, לרבות זה התומך בעמדתו של הנאשם. עוד נקבע כי על בית המשפט לבדוק את התמונה הראייתית כמכלול ולא באופן טכני. (ור' בנדון האמור בבבש"פ 8087/95 **זאדה נ' מ"י**, פ"ד נ' (2) 133; בבש"פ 6458/08, **פלוני נ' מ"י** (31.7.08); בבש"פ 10349/09, **מ"י נ' פלוני** (4.1.10); מרדכי לוי, **הראיות לכאורה הנדרשות למעצר עד תום ההליכים - בחינה נוספת**, משפטים לד (3), תשס"ה, 549).

9. באשר לעילות המעצר ואפשרות שחרורו של המשיב לחלופת מעצר - אין חולק אודות קיומן של עילות מעצר. מעבר לקיומן כעילות סטטוטוריות, עולה בבירור מסוכנותו של המשיב, בעיקר לנוכח כמות הסם והראיות המצביעות על נגישותו - אם ישירות ואם באמצעות אחרים - לגורמים בתחום פשע זה.

נקבע לא פעם כי מי שיש נגדו ראיות לכאורה על החזקת סם שלא לצריכה עצמית, או על סחר ויבוא סם, צפוי למעצר עד תום ההליכים. רק נסיבות מיוחדות יכולות להצדיק במקרים שכאלה שחרור מן המעצר (בבש"פ 4305/09 **גאנץ חרבאוי נ' מ"י**, 25.5.09).

ובבש"פ 3740/11 **אל עליאן נ' מ"י**, 24.5.11 צוין כי:

"בית המשפט המחוזי הנכבד קבע כי במקרה זה קמה עילת מעצר, לפי סעיף 21(א)(1)(ב) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו - 1996, בעוד בא-כוח העורר לא חלק על קיומן של ראיות לכאורה בנסיבות. בית משפט זה עמד לא פעם על המסוכנות הרבה הנשקפת ממי שסוחרים בסמים. על מסוכנות עבירות אלה עמדה חברתי, השופטת ע' ארבל בציינה:

"מסוכנות זו נלמדת ממאפייניהן של עבירות אלה ובכללם הנזק הרב לחברה הטמון בנגע הסמים, הפיתוי לעסוק בעבירות אלה נוכח השכר הרב בצידן, והעובדה כי מדובר בעבירות שלצורך ביצוען לא נדרשת בהכרח יציאה מהבית... מאפיין משמעותי נוסף נוגע לעובדה שפעמים רבות מעורבים בעבירות אלה גם אנשים הנורמטיביים נעדרי עבר פלילי... ויתכן שאף מן העובדה כי הפעולות הנדרשות מחלק מהמעורבים נראות שוליות עבור המבצעים אותן, כגון העברת חפץ ממקום למקום, כך שגם אנשים נורמטיביים מוכנים לבצען מבלי לחשוב על השלכות מעשיהם עד תום." בש"פ 2746/11 פלוני נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 11.5.2011).

הנה כי כן כבר נפסק בעבר כי רק במקרים נדירים ישוחררו מי שעוסקים בסחר כאמור - לחלופת מעצר . . . "

זאת ועוד, הפסיקה עמדה לא פעם על הקושי ליתן אמון במי שסחרו בסמים וכן הודגש כי הדבר יכול להיעשות גם אם אותם נאשמים יורחקו ממקום מגוריהם.

"על רקע מסוכנות זו, לא ישוחררו, ברגיל, המעורבים בעבירות סמים שלא לשימוש עצמי לחלופת מעצר, שכן קיים קושי ליתן אמון במי שהפיצו את בשורת הסמים בעבור בצע כסף, כי לא ישובו לעיסוקם זה, אם רק יתאפשר להם, ואפילו הם יורחקו ממקום משכנם הקבוע ויוטלו עליהם תנאים מגבילים . . . למותר לציין כי מלשון החוק ומהדין הנוהג עולה שדברים אלה תקפים לא רק לגבי נאשמים בעבירת סחר בסמים, שאינה מיוחסת לעורר שבפני, כי אם לגבי נאשמים בכל העבירות הנוגעות לסמים שלא למטרת שימוש עצמי, לרבות עבירה של החזקת סמים שלא לשימוש עצמי המיוחסת לעורר דנן . . . " (ההדגשה אינה במקור - י.ל.) בש"פ 8711/11 כתריאל נ' מ"י, 4.12.11.

עוד אפנה לאמור בבש"פ 7083/08 מ"י נ' אלימלך 14.8.08 שם צוין כי:

"בית משפט זה חזר ופסק בשורה ארוכה של החלטות, כי עיסוק ביבוא סמים, כמו גם סחר או החזקה שלא לצריכה עצמית, הן עבירות המורכבות מפעילות של חוליות שונות בשרשרת (ראו, למשל, בש"פ 3073/05 שורפי נ' מדינת ישראל ([פורסם בנבו], 18.4.2005)). בכל השלבים - החל ברכישה, והמשך בהעברה, ובוודאי בהעברה ממדינה למדינה ועד להמשך הפעולות - מטבע הדברים מעורבות חוליות שונות. בעבריינות הסמים נשקפת מסוכנות מכל אחת מאותן חוליות, ולכן במאבק הבלתי פוסק בעבריינות זו יש להפסיק את הפעילות בכל אחת מאותן חוליות בשרשרת יבוא הסם או הפצתו".

אכן, במקרים בהם חלקו הנאשם הינו שולי או אינו רב יחסית, נטייתו של בית המשפט לשקול אפשרות שחרור לחלופה תהיה גבוהה יותר. יחד עם זאת, אפנה בהקשר זה לאמור לעיל בהקשר לשתיקתו של המשיב ולכך כי שתיקה זו אינה מאפשרת לבית המשפט "למקם" אותו בשרשרת יבוא והפצת הסם.

10. ועדיין, יש לזכור כי עבירת סמים אינה שונה במהותה מכל עבירה חמורה אחרת. היינו, גם כשמתקיימות ראיות לכאורה ועילות מעצר, חובה על בית המשפט לבחון באם קיימת חלופה המבטיחה את תכלית המעצר.

"חובה היא לשקול בכל מקרה וגם בעבירות חמורות, חלופת מעצר, והשאלה נתונה לשיקול דעתה של הערכאה הראשונה. עליה לבדוק אם החלופה מבטיחה את תכלית המעצר. אם תמצא לומר, שבכל מקרה של ביצוע עבירה חמורה מתבקשת מסוכנותו של הנאשם ואין להחליט על חלופת מעצר, נמצאת מרוקן את חובת שקילת החלופה מתוכן" בש"פ 4224/99 מ"י נ' כהן, 28.6.99.

כפי שצוין לעיל, נקבע לא פעם כי מי שאינו נטוע בעולם הסמים, או כי קיימות אינדיקציות ברורות לכך כי הרחקתו וקביעת תנאים מגבילים תפחית את מסוכנותו - ישוחרר (ור' לדוגמה בהקשר בה, האמור בבש"פ 2196/15 רבי נ' מ"י, 6.4.15; בש"פ 240/15 ביטון נ' מ"י, 20.1.15)).

כמו כן, מסוכנות המשיב צריכה להיבחן הן לאור המעשים המיוחסים לו והן לאור מיהותו ועברו.

"בדיקת המסוכנות מחייבת בחינתם של שני היבטים: האחד ענינו במעשה. במסגרת זו על ביהמ"ש לשקול האם המעשה כשלעצמו בנסיבותיו מעלה חשש כי הנאשם עלול לחזור על מעשים דומים, האם המעשה מגלה אופי רע ואלים או מעיד על מועדות. ההיבט השני מתמקד בעושה, עברו ואופיו. כאן אנו שואלים לנוכח אופיו, אישיותו או תכונותיו של העושה נשקפת ממנו סכנה לציבור או ליחידיו" בש"פ 6700/04 מ"י נ' תבאת גרה, 19.7.04.

11. נפנה אם כן לנתוניו של המשיב.

לעניין עברו הפלילי - בשנת 2002 הורשע בבית דין צבאי בעבירות סמים לשימוש עצמי; בשנת 2006 הורשע בעבירה של החזקת סכין ותקיפת שוטר ונדון למאסר על תנאי; בשנת 2010 הורשע בעבירת סמים שלא לשימוש עצמי ונדון למאסר על תנאי; ובשנת 2013 הורשע בשתי עבירות שוד ונדון ל 24 חודשי מאסר.

הרשעתו האחרונה לעיל היתה במסגרת ת.פ. (מחוזי חיפה) 3183-04-13. עיון בגזר דינו של בית המשפט מתאריך 24.10.13 מעלה כי מדובר בשני מעשי שוד בנק. באותו הליך הוכן תסקיר לעניין העונש ועולה ממנו התמונה כללית הבאה - המשיב החל להשתמש בסמים בגיל 15-16. בגיל 19 עלה לארץ ואמו עלתה מספר חודשים אחריו. המשיב שוחרר משירות צבאי עקב שימוש בסמים וכן אובחן במסגרת השירות הצבאי כנשא נגיף HIV. בהמשך, אובחן המשיב גם כנשא הפטיטיס C. שירות המבחן הפנה, אז, לניסיונות גמילה שונים שעבר המשיב והעריך כי מדובר במי שמאופיין במצב התמכרותי קשה. עוד הפנה שירות המבחן לכוחותיו הדלים של המשיב לעבור הליך גמילה במסגרת טיפולית. לכן, הומלץ, אז, על גמילה במסגרת כותלי בית הכלא.

עולה, כי כחודשיים לאחר שחרורו מהמאסר לעיל, ביצע המשיב, לכאורה, את העבירות המיוחסות לו כעת.

על פני הדברים, המשיב עדיין סובל מבעיית התמכרות לסמים.

בהקשר זה, אפנה לדברים שמסרה אמו של המשיב עת נחקרה כמי שמוכנה לפקח עליו. אמו של המשיב מסרה כי המשיב השתחרר מהכלא לפני כחודשיים. בחודש הראשון, להתרשמותה, הוא היה תחת השפעת סמים אולם בחודש שלאחר מכן (ובטרם מעצרו) השתפר מצבו - כך טענה - והיא התרשמה כי כבר אינו מכור לסמים.

ברור כי התרשמות אמו של המשיב אינה יכולה להוות אינדיקציה ל"התנקות" מסמים. זאת ועוד, גמילה מסמים, קל וחומר למי שהיה מכור שנים רבות, אינה יכולה להיעשות בן רגע באופן עצמי. מדובר בתהליך גופני וכן טיפולי - נפשי, שיש לעשותו במסגרת מסודרת. לכן, מדברי האם נמצאנו למדים כי גם לאחר שחרורו של המשיב מהכלא, עדיין הוא מכור לסמים.

בהקשר לחלופה, כפי שצוין לעיל, המשיב הציע כי הוא ישוחרר לבית אמו. בהקשר זה התייצבה לחקירה רק אמו של המשיב כאשר נטען כי ידידה של המשיב מוכנה אף היא לפקח עליו אולם היא לא התייצבה לדיון. עלה, כי האם היא זו שאמורה להיות המפקחת העיקרית ובביתה ישהה המשיב, על פי המבוקש.

חקירת האם - בשילוב כלל הנתונים לעיל - הובילה אותי למסקנה כי אין מדובר בחלופה ראויה. גם אם אניח כי אין מדובר במפקחת יחידה, לא התרשמתי כי מדובר במי שתוכל לשמש מפקחת ראויה. מדובר באמו של המשיב, שכאמור לעיל התרשמה כי בעיות הסמים של המשיב כבר מאחוריו. להתרשמות זו אין בסיס והיא מקרינה על מידת רצינותה של המפקחת. האם הציגה גישה מגוננת וטענה בתוקף שאין אפשרות שבנה קיבל את החבילה בידעו מה תוכנה. גם עמדה זו משליכה לעבר יכולתה לשמש מפקחת ראויה.

12. שקלתי באם יש מקום להורות לשירות המבחן להכין תסקיר מעצר בעניינו. ואולם, לנוכח כלל נתוניו של המשיב, משום הליך הגמילה לו הוא זקוק, על פני הדברים, ומשום שלא החל בהליך שכזה טרם מעצרו, אני סבור שיש מקום לכך. הליך הגמילה ראוי שיישקל במסגרת ההליך העיקרי, או במסגרת המאסר אם וכאשר ייגזר עליו (ור' בנדון האמור בבש"פ 8247/13 **קטורזה נ' מ"י**, 8.12.13).

13. סוף דבר, אני מורה על מעצרו של המשיב עד תום ההליכים.

ניתנה היום, כ"ד סיוון תשע"ה, 11 יוני 2015, בהעדר הצדדים.